

Hoe hoogbejaarden hun grenzen verlegden. En ik ook.

Veel verhalen gaan over grenzen verleggen. Zoals het onderstaande verhaal dat ik opdeed in een verzorgingstehuis met tachtig- en negentigjarigen.

“Had ik maar een voorbeeldje meegenomen, want ik kan helemaal niet schilderen”, klaagde een hoogbejaarde mevrouw. “En ik weet ook helemaal niet wat ik moet maken.”

Ik was in dit huis aanwezig als ‘helpende hand’ om de bewoners een gezellige schildermiddag te bezorgen. Maar toen ik deze mevrouw hoorde praten, kreeg ik er een hard hoofd in. Helemaal toen ik hoorde dat de meeste deelnemers nog nooit eerder geschilderd hadden.

Gelukkig wist kunstenaar Miep van Gunst daar als leidster van deze schildermiddag wel raad mee.”Pak een brede kwast, een dikke klodder verf en schilder een cirkel”, gaf ze als opdracht.

De bewoners doopten aarzelend de kwast in de kanariegele verf. In opperste concentratie draaiden ze een cirkel.

Mieps volgende opdracht was om met een andere kleur verf een vierkant te schilderen. Gebruik vooral veel verf, spoorde ze nogmaals aan. Daarna volgde een driehoek en een slinger.

Dwars over het schilderij

Die slinger begon lastiger te worden, want de meeste deelnemers hadden weinig witruimte meer over op hun doek. Er dwars overheen dan maar?

Ja, daar gingen ze.

Schilder nu in een nieuwe kleur je naam in grote letters op het doek, zei Miep. Véél verf gebruiken!

Daar verschenen in grote letters Jan, Dora, Trees en Leo. Het resultaat zag er eigenlijk best mooi uit, knikten ze tegen elkaar.

“Klaar!”, zei Dora opgewekt. “Dit schilderij hang ik op mijn kamer.”

Maar Miep was helemaal nog niet klaar. “Druk twee schilderijen met de natte kanten tegen elkaar aan”, zei ze. “Stevig wrijven en pletten maar.”

Miep keek de mensen vol spanning aan. Zouden de bewoners deze stap in het onbekende durven te zetten?

Sommige bewoners keken aarzelend rond. Deze opdracht klonk wel erg gek. Anderen zagen er de lol wel van in. Hup, daar kledderden de eerste schilderwerken met natte verfstreken tegen elkaar aan.

De anderen volgden het voorbeeld. Er klonk volop gelach en verbaasde uitroepen. Het resultaat was wild en verbluffend: een bonte mix aan strepen, kleuren en vegen, waar iedereen vrolijk van werd.

“**Dit is moderne kunst**”, zei een meneer. Zijn toon verraadde dat hij gewoonlijk hier geen liefhebber van was. Maar hij lachte er breed bij, waarna hij zijn eigen werk nog eens aandachtig bestudeerde. Hij had zichzelf verrast.

Verhalen gaan over grenzen verleggen

Ik denk regelmatig aan deze middag terug. Als deze bewoners open staan om iets uit te proberen wat van te voren nog nooit in hun hoofd opgekomen is, dan moet dat voor jongere mensen toch alleen maar makkelijker zijn.

Veel verhalen gaan over grenzen verleggen, in het diepe springen en verder reiken dan je eerst voor mogelijk houdt. Dit verhaal is voor mij daar een prachtvoorbeeld van.

Denk in ieder geval nooit dat je te oud bent voor iets nieuws.

Meer inspiratie

Sigrid van Iersel ([Verhaallijnen](#), Den Haag) is als schrijver en journalist gespecialiseerd in creatief denken en het gebruik van verhalen in teksten. Zij is auteur van de boeken [Lenig Denken](#) en [Toverballen voor het Brein](#).

Vraag nu het gratis e-book *Zeven manieren om succes te boeken met verhalen* aan. Je ontvangt dan ook iedere twee weken de meest recente blogartikelen in je inbox.

Ja, ik ontvang het gratis e-book:

E-mailadres:

Verzenden

Je kunt je op ieder moment gemakkelijk weer afmelden. Ik geef je e-mailadres niet door aan anderen en je privacy is gewaarborgd.